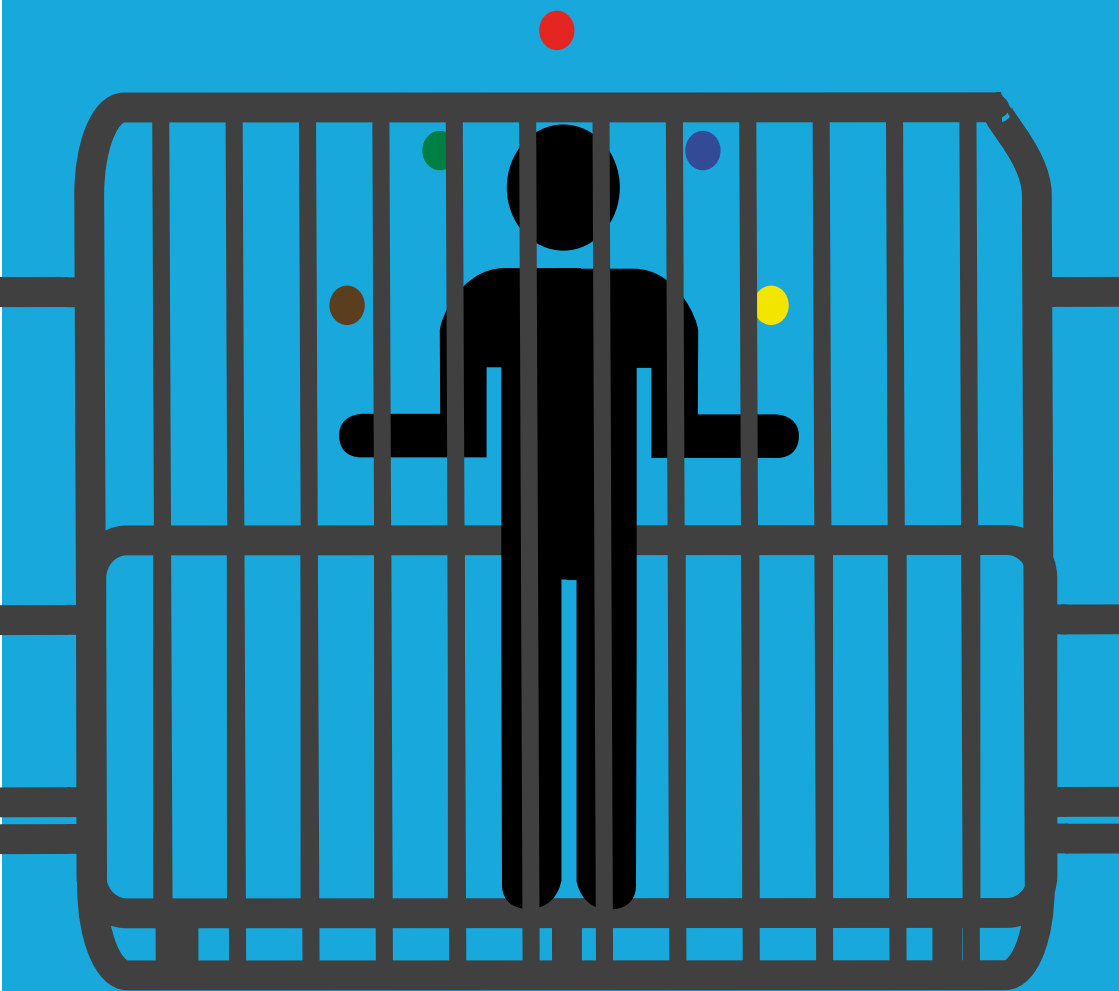

INGYENES

Kredenc

A Pécsi Hajnóczy József Kollégium diáklapja

2017/tél

korlátok között

Kredenc

29. szám

2017/tél

Lapszámunk témája: korlátok között. Ez – ha még emlékeztek, emlékeznek rá - ellentétes egyik tavalyi kiadásunk témájával, ami „határok nélkül” volt. Gondoljunk csak bele a fogalomba! Mi juthat arról eszünkbe arról, hogy korlátok között? Esetleg egy állatkert, hiszen oda be vannak zárva az állatok. Talán börtön... Meg talán a házirend, mert korlátozva vagyunk. Az emberek évszázadok óta próbálnak kitörni a korlátok közül. Nézzünk csak vissza a múltba, voltak felkelések, lázadások, háborúk. Nemrég emlékeztünk meg az 1956-os forradalomról. Amikor mi, magyarok próbáltunk harcolni a szovjet hatalom ellen, hogy Magyarország szabad állam legyen. Ha egyénileg nézzük minden embernek megvannak a saját korlátai, határai. Mindenki maga alakítja azokat. Ezt a témát fogjuk boncolgatni, más-más szemszögből bemutatni. Jó olvasást kíván a Kredenc szerkesztősége!

Erdős Anna

Impresszum

Főszerkesztő: Szluka Bernadett

Szerkesztő munkatárs: Dudás Melinda

Tördelő, címlap: Dobszai Péter

Hátlap: Frank Sára

Fotók: Hajnóczy Kollégium Fotószakköre

Rovatok: Leel-Össy Judit, Tóth Ágota Ráhel (Pro-Kontra), Mészáros Fanni (Portré), Lackó Hajnalka (Feeling), M. M. (Így írunk mi), Vadinszky Réka (Film), Jurinovic Réka (Fókuszban), Tóth Ágota Ráhel, Meláth Brigitta (Story), Behán Júlia (Visszatekintő), Gálos Csanád (Érdekes), Jáni Csene (Körkérdés), Kásádi Krisztina (Sport), Kopecskó Jáde (Ajánló)

Szerkesztőség: Pécsi Hajnóczy József Kollégium - Kredenc
7633 Pécs, Türr I. u. 2.
kredenclap@gmail.com

Tördelés, nyomdai előkészítés: Pécsi Hajnóczy József Kollégium

Nyomdai munkálatok: Dekorsprint Kft., Pécs

Felelős kiadó: Dr. Barna Viktor

Megjelenik félévente 200 példányban.

PRO/KONTRA	4
Korlátok közt élni	
PORTRÉ	5
Az igazgatóhelyettesünk	
FEELING	6
Korlátok	
ÍGY ÍRUNK MI	7
Egy kollégista versei	
FILM	8-9
Csúcshatás	
FÓKUSZBAN	10
Börtönhelyzet	
STORY	11
Képregény	
VISSZATEKINTŐ	12
Tanszékét látogattunk	
ÉRDEKES	13
Egy új égitest érkezése	
STORY	14-15
Történet a szárnyalásról	
KÖRKÉRDÉS	16
Iskolai körkép	
SPORT	17
Áldás-e vagy átok?	
AJÁNLÓ	18
Egyetemi élet	

PRO

Vannak-e korlátaink? Kik állítják ezeket élénk? Kellenek-e azok a korlátok, melyeket saját magunk állítunk magunk elé? Egyáltalán korlátok ezek?

Korlátok között. Ez a fogalom elsőre nem hangzik valami biztatóan. Sem másdjára, sőt még harmadjára is ellenszenvesnek tűnik.

Had' meséljek el egy történetet. Édesapámmal beszélgettünk egy őszi délutánon, és szóba került a jövő, a tervek, az álmok, a célok... mind olyan képlékeny és kézzelfoghatatlan számomra. Elémvetült az életem képe egy gyári futószalagon. Általános iskola után gimnázium, egyetem vagy főszuli, házasság, gyerek(ek), munka, család... Mintha előre meg lett volna filmesítve az életem. Korlátoltnak éreztem magam. Úgy éreztem, nekem csak ezt lehet, nincs beleszólásom az életem menetébe. Pedig szó sincs erről. Saját magamnak húztam határokat, magamat skatulyáztam be.

Az ember élete során mindig vágyik valamire. Társra, házra, új kocsira, és ha ez megvan, jön a következő. Már nem elég a kislakás, kell mellé az autó. Sokáig epekedünk valamiért, küzdünk érte, és amint megszerezzük, nem tudjuk eléggé értékelni sem megbecsülni, mert már a következő, a legújabb, a legszebb, a lepraktikusabb leglegleg kell. Azt mondjuk, korlátoltak vagyunk pénzben, időben, térben. De azt elfelejtjük, hogy ezt mi okozzuk saját magunknak. Ahelyett, hogy mindig másra fennénk a fogunk, álljunk meg egy pillanatra, és tudjuk értékelni azt, amink van!

Tóth Ágota Réhel

KONTRA

A „korlátok között” kifejezés valószínűleg annyira tág fogalomnak tűnik számodra is mint amennyire nekem. Nagyon sok jelentése lehet.

De szükítsük le ezt a hatalmas kört egy kicsit. Természetesen mindenkinek vannak álmai, melyeknek a megvalósítása egy hosszú, monoton meneteléssel jár, sok szabállyal, amit, ha az ember nem tart be, akkor nem igazán léphet egyről a kettőre. Néha nehéz ez az egész küzdelem, amit a nagy céljaink elérése érdekében vívni kell, de szerintem ezek teljes mértékben kifizetődők. Képzeljük csak el azt a jövőt, amit megálmodtunk magunknak, család, álomautó, álomállás. Sokkal több értelme van az életnek, ha az ember tudja, hogy van egy célja, amit akkor is meg fog valósítani, ha egy egész hadsereg áll vele szemben. Harcolnunk kell azért, hogy azok lehessünk, akik lenni szeretnénk. Valószínűleg az emberiség nem tartana itt, ahol most tart, ha nem akarna mindig többet és többet, még akkor is, ha már az alap elképzelése megvalósult. Én azt mondom, hogy olyan célokat tűzzünk magunk elé, amiért érdemes felkelni reggel, és ne állhasson az utunkba senki és semmi. Mert, ha igazán akarom, akkor meg is valósíthatom. Ez visz előre minket. A remény és az álmaink, amik egyre csak növekednek, és ez így van rendjén.

Leel-Össy Judit

Igazgatóhelyettesünk

Ebben az évben kettévált a Pécsi Hajnóczy József Kollégium két egysége (a Kodály Zoltán úti és a Türr István utcai kollégium), erről kérdeztem meg igazgatóhelyettesünket. Mivel Szalai Csilla nénit, mióta nálunk van, még nem mutatuk be újságunkban, így kicsit kitértünk interjúnk során az ő pályafutására is, hogy jobban megismerhessék a kollégium lakói.

- Ön szerint pozitív, vagy negatív, hogy kettévált a két tagintézmény?

-Mint mindennek, a szétválásnak is van pozitív, illetve negatív oldala. Személy szerint sajnálom a szétválást, mert a két kollégium egy pedagógiai program alapján dolgozott, ami sokrétű tevékenységet, változatos programokat, sokszínű életet biztosított.

Ugyanakkor a feladatok szervezése és irányítása egyszerűbbé vált, hiszen most csak a „Türr”-ben kell gondolkodnunk.

-A pedagógusoknak mennyire volt szerepük a két tagintézmény kettéválásában?

-Igazság szerint a fenntartó döntött a helyzetről. A pedagógusoknak, illetve a vezetőségnek nem volt döntési, csak véleményezési joga.

-Mielőtt megtörtént a kettéválás, pedagógushiányban nem szenvedett az intézmény?

-Egyáltalán nem. Az országban egyes tantárgyak esetén megmutatkozó pedagógushiány nálunk szerencsére nem tapasztalható. A kollégium nevelői sokrétűen képzettek, minden fontos tantárgyban tudnak segíteni: magyar, történelem, angol, matematika, fizika, biológia, informatika, csakhogy a legfontosabbakat említsem.

Aki kollégista, szerencsés helyzetben van, mert helyben van a segítség, akár minden nap, nem kell különóra, különtanár.

-Van arra esély, hogy a két tagintézményt újra egyesítik?

- Nem lehet tudni, hogy a későbbiekben a fenntartónak mik lesznek a tervei. Mivel más intézményeket is szétválasztottak, egy ideig nem lesz napirenden az egyesítésük.

-Térjünk kicsit rá néhány személyesebb kérdésre! Igazgatóhelyettesi állása előtt mivel foglalkozott?

-Több mint tíz évig általános iskolában tanítottam. Eltöltöttem 17 évet a közgazgatásban, az iskolák fenntartói feladatainak ellátásában. Az iskolák állami fenntartásba adása után a Pécsi Tankerület munkatársam lettem, majd az Oktatási Hivatalban a pedagógusminősítés és tanfelügyelet szervezésében vettem részt. Az Oktatási Hivatal után jöttem a Hajnóczyba.

-Szereti a munkáját?

-Igen, szeretem. 35 évet dolgoztam az oktatásügy különböző területein, így sok mindent kipróbálhattam.

-Milyennek látja a kollégiumi életet?

-Amikor idekerültem, nagyon jó tanári csapat fogadott, valamint egészében is jó a közösség.

Aki itt kollégista, úgy érzem, kivételes helyzetű. Közösségben, barátok közt lehet jó körülmények közt, jó programokon vehet részt, a tanuláshoz segítséget kap. Kis humorral: szerintem legjobb annak, aki diák, kollégista és menzás.

-Újságunk jelenlegi témája „korlátok között”. Ön számára mit jelent ez a kifejezés?

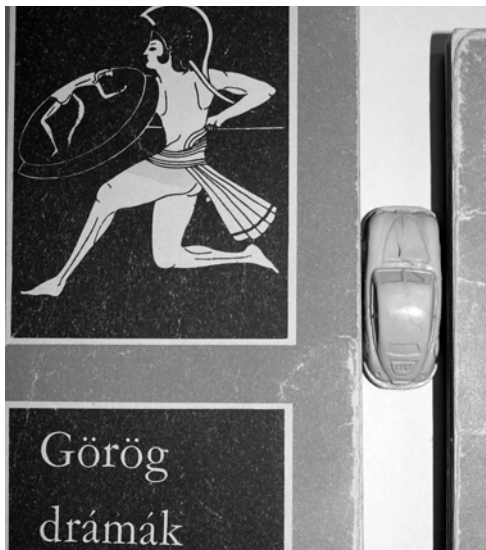
-Bármit is teszünk, korlátok és szabályok mindig lesznek az életünkben. A szabályok akadályozhatják, de könnyíthetik is az életünket. Ha látjuk a korlátokat, előbb-utóbb látjuk az irányt, az utat is. A szabadságunk csak a korlátainkkal összefüggésben értelmezhető. „Az igazi szabadság az, ha valaki úgy valósít meg dolgokat, hogy korlátok közt terelődik, de mégis eléri a célját.”

Készítette: Mészáros Fanni

Gondolatok a korlátokról

Nem is tudom, hogy kezdjem. Annyira tág ez a téma, hogy nem tudom eldönteni, honnan közelítem meg. Talán egyszerűbb, ha a legközelebbi dolgot, az iskolát veszem példaként.

Az iskola maga a korlátok közötti élet, és ebbe nagyon hamar beleszöppenünk. Ahogy kijárjuk az óvodát, már 6-7 évesen hétfőtől péntekig reggel nyolc órától „be vagyunk zárva” egy intézménybe, ahol mint egy futószalagon „gyártják” az olyan gyerekeket, akiknek később egy szemellenző lesz a fejükön. Nagyon apró dolgokkal szokott kezdődni, mint például a kettéssor soraközöknél, az órák eleji jelentéssel, a folyamatos fegyelmezővel, az intőekkel, melyek mind azt a célt szolgálják, hogy a gyerek úgy érezze, mintha be lenne zárva.

Otthon a szülők ugyanúgy korlátozzák a gyerekeket, például csak akkor csinálhat bármit is, ha megcsinálta a házi feladatát, tanult másnapra, és bepakolta a táskájába a másnapra szükséges dolgokat. Gyakorlatilag reggel nyolc órától, ha van napközi, akkor délután négy óráig, aztán sokszor még utána otthon is a kötelességekkel foglalkozik,

így nem igazán marad ideje arra, hogy egyáltalán bárhogyan kikapcsolódjon kicsit.

Aztán ahogy felnő, elkerül középiskolába, és akkor döbben rá, hogy most jön csak az igazi daráló, és az általános iskola ehhez képest tündérmese volt.

Itt már a tanárok sem olyan kedvesek, mint régen, és ahhoz képest, hogy a nyolcadikos ballagáson elmondják, hogy milyen jó lesz, várja a nagybetűs élet, és elhiszi, hogy de jó lesz majd távol a szülőktől, korlátok nélkül, szabadon.

De mi másért, ha nem azért találták ki a kollégiumot, hogy letörje a gyerek szarvacskáját? Örül, várja a nyár végét, az új évet elsőként, és végre szabad lesz. Viszont az útjába áll újfent az iskola és a legutóbb említett intézmény, és ezek is telis-tele vannak szabályokkal. A koleszokban egy rakás szabály van, amit be kell tartani pl. a szilencium idő, meghatározott kimenő és a csoportfoglalkozások. A sulis, az meg sulis. Nulladikok, késések, igazolatlanok, szigorú tanárok.

Ezek a „külső” korlátok azt eredményezik, hogy kialakul a gyerekben egy „belső” korlát, ami azzal jár, hogy nem mer semmibe belevágni, nem fog olyan felsőoktatási intézménybe jelentkezni, ami neki megfelel, mert a tanárok azt beszélnek bele, hogy úgysem menne neki. Ezáltal kapunk egy olyan „kis-felnőttet” aki csak a korlátokat látja, az azon túli dolgokat nem, mert bemeséli magának, hogy nem fog semmi sem sikerülni.

Véleményem szerint, ami a legjobban korlátoz minket az az iskola, ellenben van pár nagyon kevés pozitív hatása is, de az mind eltörpül a sok negatív dolog mellett. Ezért javaslom azt, hogy ha úgy érezzük, már elegünk van a szabályokból, korlátokból, akkor érdemes egy kis én-időt tartani, és szó szerint minden olyan dolgot, ami zavaró, a lehető legjobban kizárni.

Akkor talán egy picivel szebb képünk lesz a körülöttünk lévő világról!

Lackó Hajnalka

M. M. versei

Magány - parafázis

Egy sor ember állt ott,
ahol a tenger mossa a partot.
Aztán meg egy villám:
ő is beállt a sorba.
Ne essen a büszkeségén csorba.

A viharfelhő eltűnt,
az ég fényes kéksége feltűnt.
A villám ott maradt:
magányba dölve.
Eltűntek, kik az előbb vették körbe.

Perszephoné

Hétfő volt -
Leanderek táncába bújt,
onnan lesett.
Keze hideg volt, a haja tépett.
Puha ajka füstöt fúj,
az eső esett.
Arca rózsái vörösborból égtek.

Kedd van -
Haja kékes fényben játszik,
lemegy a nap.
Csak ül, és mereng búsan.
Ma nyugodtabbnak látszik,
mint tegnap.
Már nem néz oly borúsan.

Szerda van -
A reggel finoman felöleli,
kitűnik alakja.
Arcán fénysugár szalad.
Sötét haját copfba tereli,
körtéjét harapja.
Szatén blúzán kávéfolt marad.

Csütörtök lesz -
Sodorja az ár és nem ér rá,
ezt hallani.
Rendbe jött, megint önmaga.
„Nincs már szükség rád” –
fogja mondani.
S te újra egyedül alszol éjszaka.

Bradley Cooper, mint lecsúszott író

Mivel a mostani félévben lapunk témája a „korlátok között”, miről másról is írhatnék, mint egy filmről, ami pont ezeknek a bizonyos korlátoknak az áttöréséről szól?

Csúcshatás.

Kinek mi jut erről a szóról eszébe? Bár lehet, hogyha az eredeti címet használom, jobban megértitek, miért pont ezt a filmet választottam, és a témához közelebbi dolgokra fogtok gondolni.

Limitless – szó szerinti fordításban korlátlant, határtalant jelent. Ugye, hogy más? De hagyjuk is ki a hosszas elmélkedést arról, a fordítók miért pont ezt a címet adták a filmnek, és ugorjunk fejest a történetbe.

Füüdőrucit fel, irány a mélyvíz!

Főszereplőnk, Edward Morra (Bradley Cooper), egy New York-i író, aki ezt mondja magáról: „Senki sem hinné, hogy szerződése van!” Eddig még semmi érdekes nem lenne benne, csakhogy, miután szakított barátnőjével (Abbie Cornish), egy mondhatni véletlen során, (értsd: exsógor) megismerkedik a kinézetre enyhén lázcillapítókra hajazó, szerencsénkre hozzájuk kevés közül NZZT nevezetű droggal. Tudom, rosszul hangzik, de várjátok ki a végét! Gondolom, mindenki hallott már arról a „mitoszról”, hogy legjobb esetben is csak agyunk 30%-át használjuk ki. Ezzel a pirulával azonban az egészség igénybe vehetjük, ezáltal – legalábbis a készítők szerint – mindenre emlékeznénk, amit valaha tettünk, láttunk vagy éreztünk. Izgalmasan hangzik, nemde? Eddie is így találta, és hamar rá is szokott. Csakhogy egyszer minden jó véget ér, és ahogy az NZZT hatása

lassan elmúlik, ez tudatosan benne is. Így elindul, hogy szerezzen még. Ám ez nem ilyen egyszerű, hősünknek ugyanis apróbb problémái akadnak (értsd: halott exsógor). Eddie tehát azt teszi, amit minden tiszteességes keresztény tenne: elviszi a pénzt és a tablettákat. Ekkor élete fordulópontot vesz: tőzsdézni kezd, és egy barátságos arcú, orosz maffiózó úriembertől kér kölcsön. Nem sokkal később hatalmas sikereket ér el, csupán hetek alatt 2 milliót csinál az eredeti 100 ezer dollárból, és természetesen ennek híre is megy.

Felkeresi Carl Van Loon (Robert De Niro), egy nagyhatalmú üzletember, és alkalmazni kezdi. Eddie ugyanakkor észreveszi, hogy egy kopaszodó férfi kezdi követni őt...

Egyre több tablettát szed, ám megjelennek a mellékhatások is, először állandó nyugtalanságként, majd 18 óra kiesésével. Erről az időszakról csak foszlányos emlékei maradnak, ami később belekeveri egy gyilkossági nyomozásba.

Azt hiszem, a történetről ennyi elég is lesz, hiszen nem a cselekmény teljeskörű leírása a célom, sokkal inkább a film bemutatása.

Beszéljünk egy kicsit a film szakmai hátteréről is.

A forgatókönyvet Leslie Dixon jegyezte, aki többek közt a Holtodiglan, Hajlakk, és a Nicsak, ki beszél most!-on is dolgozott, a rendezői székben Neil Burger, (A Kennedy gyilkosság, az Interjú a merénylővel, és A beavatott alkotója) foglalt helyet. Az operatőri teendőket Jo Willems (Éhezők viadala – A kiválasztott 1.) látta el, nem sajnálva a kreatív megoldásokat.

Az eredeti főszereplő Shia LaBeouf lett volna, ám később Bradley Cooper vette át a szerepét. Forgattak Philadelphiában, New Yorkban és Puerto Vallartában is. Robert de Niro 2010 márciusában csatlakozott hozzájuk, majd decemberben Limitlessre nevezték át a projektet Dark Fieldsről, ami az alapanyagként szolgáló, Alan Glynn által írt könyv címe volt. A film 16-os karikát kapott, bár nem hiszem, hogy ez közületek bárkit is visszatartana attól, hogy megnézzé.

témát, sajnos, azonban a készítőik nem mindig tudtak túllépni a szokásos kliséken, már csak ezért is kaphatott hideget-meleget a film. Szerencsénkre azonban inkább a középmezőnyben maradt: nem is magasztalták az egekig, de nem is húzták le nagyon.

Robert Ebert, a Chicago Sun-Times filmkritikusa 2,5 csillagot adott neki a 4-ből, megjegyezve „Nem volt borzasztóan jó, de ígéretes. Nem igazán

A film teljes ideje alatt, tehát 98 percen keresztül, Eddie narrál, ami nem csak hangulatelem, hanem sokszor humorforrás is.

Kis érdekességként még elmondanám, hogy készült egy sorozat is Limitless címen, amit egy amolyan spin-off-ként, vagy folytatásként is felfoghatunk, ám sajnos a CBS egy évad után leállította a forgatást.

Újságunkban volt már szó a kábítószerekről, ám a Csúcshatás egy kicsit másként mutatja meg a

próbálja feltárni, mit tehetne a pirula egy emberrel. A Csúcshatás csupán 15, talán 20%-át használja az agyának, de ez így is több, mint amennyit a legtöbb film szokott.”

Össességében a készítőik egy egész pofás kis akcióthrillert hoztak össze nekünk, ami bár nem hibátlan (Melyik film az?), de elgondolkodtató és megéri megnézni.

Végül cikkemet Carl Van Loon szavaival zárnam: „Isten veled. A gyertyának ugyan kisebb lett az árnyéka, de még mindig édes a fénye.”

Rácsok mögött

Ebben a cikkben kicsit belemélyedünk a börtönök világába és megismerhetjük a rabok életét.

Azt hiszem a szabadságvesztés egy olyan dolog, amit senki se szeretne átélni. Gondolj csak bele: nem hagyhatod el a házad területét, sőt ha rácsok között végzed, az még rosszabb. De mi is az a szabadságvesztés? A szabadságvesztés jogi szakkifejezés, gyűjtőfogalomként a bűncselekmények elkövetőinek társadalomból való kizárását, annak különböző végrehajtási formáit és fokozatait értik alatta.

Ez a fogság életfogytig, vagy határozott ideig tart. Az utóbbi legrövidebb tartama három hónap, leghosszabb tartama húsz év, illetve bünszervezetben történő elkövetés vagy egyéb súlyosabb tett esetén huszonöt év. Életfogytig tartó szabadságvesztés azzal szemben szabható ki, aki a bűncselekmény elkövetésekor a huszadik életévét betöltötte.

A szabadságvesztést a bíróság által meghatározott fokozatban – fegyházban, börtönben vagy fogházban – és a Büntetés-végrehajtási Szervezet által kijelölt, lehetőleg az elítélt lakóhelyéhez legközelebb eső Büntetés-végrehajtási intézetben hajtják végre. A fegyház a börtönnél, a börtön a fogháznál szigorúbb végrehajtási mód.

Nézzük is meg közelebbről, milyen a börtönélet. Nehogy azt képzeljük, hogy a rabok egész nap egy sötét cellában ülnek és szottyadt paradicsomot kapnak enni vízzel. Nem erről van szó. A börtön dolgozói igyekeznek arra törekedni, hogy az

elítéltek minél kevesebbet legyenek a zárkájukban. Különböző programokon kell részt venniük, sőt dolgozniuk is kell.

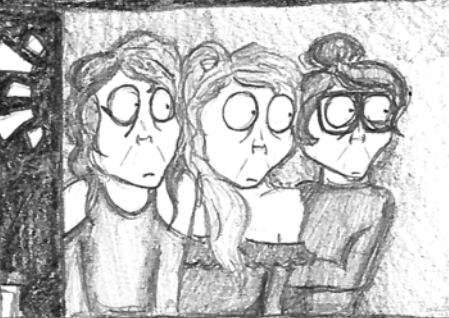
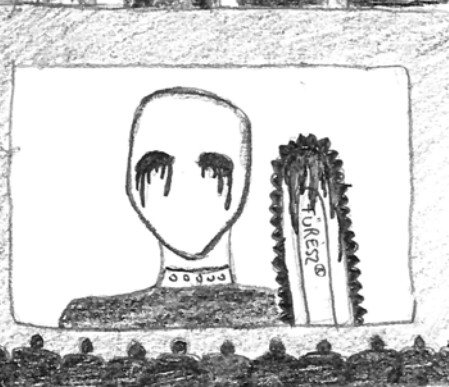
Reggel ébresztő, majd megszabott idő alatt a cella kitakarítása, rendrakás és reggeli vár rájuk. Ezután kezdődik a munka, ami általában kora délutánig tart. Ezért a munkáért kapnak pénzt, tehát fizetést, amit a raboltban elkölthetnek. A munka után szabad foglalkozás jön, ami azt takarja, hogy a rabok elmehetnek a könyvtárba, különböző oktatásokra stb. Ezt követően este tévézhetnek.

Az egyik magyarországi börtönben a rabok csak akkor fürödhetnek le napi rendszerességgel, ha szorgalmasan dolgoztak. Aki nem végezte tisztességesen a munkáját az csak heti kétszer zuhanyozhat. A nőknél persze ez nem így van. Ők függetlenül attól, hogy hogyan dolgoznak, lefürödhetnek minden nap. A börtönök dolgozói ügyelnek arra, hogy az intézményben meglegyen a kellő higiénia, a megfelelő élelmiszerek és italok, és figyelnek arra, hogy a fegyencek ápolják kapcsolatukat a családjukkal.

Saját meglátásom szerint nem szabad az összes foglyot elítélni, hiszen többségük törekszik arra, hogy jobb emberré váljon. Cebu börtönében (Fülöp-szigetek) például a rabok híres táncosok lettek. 33 millió ember látta a Youtube-on, amint a Cebu börtön elítélteji különböző Michael Jackson dalokra táncoltak.

Azonban van egy-két ember, aki nem szeretne javítani magatartásán. Nézzünk meg egy esetet. Az egyik börtönben egy 16 éves fiút erőszakoltak meg cellatársai, akit csak enyhe bűncselekmények miatt zártak be a cellába. A fiú az eset végére félholt állapotba került, ezért támadóí még több letöltendő évet kaptak a rácsok mögött.

Ennyi lenne a beszámoló a börtönéletéről, és remélem, egyre több rab törekszik arra, hogy helyrehozza bűnit.

Kisváros - 2016/161

Látogatás a pécsi Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszéken

Mint minden évben, idén is ellátogathattunk a Pályaválasztási témnapok keretein belül a pécsi Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszékre. Doboviczki T. Attila vezetésével körbejárhattunk, és betekinthettünk a Zsolnay Kulturális Negyedben helyezkedő épületbe.

Fontos róla tudni, hogy az országban elsők között, 1992-ben indult kommunikációs képzés nappali és levelező tagozaton a Pécsi (akkor még Janus Pannonius) Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán. A Tanszékot Horányi Özséb alapította, első tanszékvezető Niedermüller Péter volt. A képzés a kezdetektől alapvetően alkalmazott társadalomtudományi ismereteket nyújt, ami azt jelenti, hogy olyan szakemberek képzését tűzte ki célul, akiknek az itt szerzett tudása később a társadalom különböző szféráiban alkalmazható.

Kísérőnkől sok mindent megtudhattunk az egyetemi életről, arról, hogy hogyan lehet bejutni, és milyen területeken lehet elhelyezkedni az MA és BA diploma megszerzése után. Megtekinthettük a számítógéptermeget, előadótermeget, laborokat, és egy érdekes termet, ahol régebbi anyagokat, dokumentumokat őriznek, melyeknek nagyon fontos szerepe van különböző események, pillanatok megőrkítésében, archiválásában. Többet kaptam ettől a kirándulástól, mint amit

vártam. Személy szerint én nagyon érdekesnek találtam, hiszen ebben a szakmában szeretném folytatni tanulmányaimat. Sok embernek a „kommunikáció” és a „médiatudomány” hallatán csak a televíziózás és az újságírás jut eszébe, pedig ez sokkal többet takar ennél. Ide tartozik a fotózás, de lehet médiaszakemberként foglalkozni különböző kutatásokkal, médiainformatikával is. A tanszéklátogatás után olyan szerencsés helyzetbe

kerültünk, hogy Doboviczki T. Attila vezetésével megnézhetjük a Párhuzamos avantgard című kiállítást, mely a Zsolnay Negyed Galériájában egy időszakos kiállítás. A műteremben nemcsak képeket nézegettünk, hanem régi fekete-fehér televíziók segítségével betekintést nyerhettünk mozgóképekbe, hanganyagokba, és voltak interaktív elemek is. Olyan híres művészek alkotásait és kísérletezésit ismerhettük meg, mint Kismányoky Károly, Pinczehelyi Sándor, Szijártó Kálmán, Ficzek Ferenc és Hopp-Halász Károly. Sokan nem értették meg ezeket a műveket, úgy gondolták, ilyent ők is tudnának csinálni, nehezen értették meg az értelmét egyes alkotásoknak. Ezek közé tartozom én is. Legtöbb számomra semmi mondanivalót nem takart, de voltak olyanok is, melyek megragadták a figyelmemet. Leginkább a képek voltak rám hatással, mivel éreztem, hogy sok a mondanivalójuk, és több olyan volt közöttük, ami akár laikusok számára is érthető.

Behán Júlia

A csillagközi utazó

Az A/2017 U1 (korábban C/2017 U1 (PANSTARRS)) egy valószínűleg más csillagrendszerből származó égitest, ami áthalad a mi naprendszerünkön.

Egy erősen hiperbolikus pályán fedezte fel Robert Weryk 2017. október 19-én. A Pan-STARRS teleszkóppal figyelte meg, amikor az aszteroida 0.2 Csillagászati Egység (30,000,000 kilométer) távolságra volt a Földtől. Eredetileg üstökösnek hitte, de egy héttel később aszteroidává minősítették. A kéthetes megfigyelések alapján a 2017 U1 orbitális excentritása (a pálya elnyújtottsága) 1.195-ös, a valaha mért legnagyobb a naprendszerünkben. A korábbi rekordtartó a C/1980 E1 1.057-tel. A 2017 U1 magas excentritása mind belépéskor, mind kilépéskor azt jelenti, hogy valószínűleg sosem állt pályára a Nap köré, így a naprendszeren kívülről érkezett. Ez valószínűleg a legelső példa egy csillagközi objektumra, nagyjából a Vega nevű csillag irányából érkezett, 26 km/s-mal gyorsabban, mint ahogy a Nap kering a galaxisunk középpontja körül.

A legesélyesebb irányból jött, ahonnan ilyen égitest

érkezhet, de nem tudható milyen hosszan utazott a csillagok közötti űrben, de legalább háromszáz ezer (!) éve, ugyanis a sebességével ez az út a legrövidebb abból az irányból.

Ha olyan kövekből áll, amelyek a beérkező fény 10%-át visszaverik (tehát átlagos aszteroida), akkor nagyjából 160 méter átmérőjűnek kell lennie. Színképe, amit a 4.2 méter átmérőjű William Herschel Teleszkóp október 25-én térképezett le, azt mutatta, hogy vöröses színű, akárcsak a Kuiper-övben, a naprendszer Neptunuszon túl keringő kisbolygó-övében lévő égitestek (például a Plútó és a Sedna).

A pályáját visszakövetve valószínűleg szeptemberben haladt át a naphoz számított legközelebbi pontján, a Föld mellett pedig 0.161 Csillagászati Egység (24,100,000 km) távolságban haladt el október 14-én. Ez alig több mint fele a Vénusz Földtől való legkisebb távolságának. Az A/2017 U1 kicsi, így még ekkor is sokkal halványabb volt, minthogy szemmel látható lett volna.

Október 25-ig üstökösként C/2017 U1-nek (C= comet) volt lejegyezve, csak ekkor, a Nagyon Nagy Teleszkóp (Very Big Telescope) által megfigyelve derült ki, hogy nincs kómája, az üstökösökre jellemző por és gáz csóvája. Ekkor lett újrakatalogizálva A/2017 U1-re (A= asteroid). Ebből olyan következtetés is levonható, mely szerint olyan helyen keletkezett, ahol a hőmérséklet fagyponthoz fölött van, így minden jég elszublimált, a gázokat pedig már nem tudta megtartani az űrbéli „kavics” gyenge gravitációja.

A kérdés még mindig fennáll: vajon mindez igaz és a 2017 U1 egy naprendszeren kívüli égitest, vagy a csillagászok által még mindig keresett 5. apró gázóriás, melynek pályája az aszteroidaéhoz viszonyítva sok hasonlóságot mutat, s amely már sok érdekes pályatorzulásért okolható.

Gálos Csanád

Akkor, amikor egy magasba vágyó sas rejlik benned, akinek minden vágya, hogy repülhessen, mert ez az, amire szüksége van és boldoggá teszi, akkor minden vágyad, hogy ezt tehesd. De vannak olyan sasok, akiknek ez az érzés nem adatik meg. Mivel valami hatással van rájuk, vagy az útjukban áll, amittől nem tudnak kiteljesedni és boldogok lenni. Ők azok, akik úgy érzik, korlátok közé vannak zárva, mivel nem tehetik azt, amit mindennél jobban szeretnének. Nehezen boldogulnak az életben és boldogtalanok. Sose tudnak kiteljesedni és örökké meg nem értettek lesznek. Nos, ez nemcsak a madaraknál lehet így. Számos ember, főként gyermek éli úgy az életét, hogy a szülei vagy valaki, vagy valami más korlátozza őket. Ennek hatására úgy érezhetik, nem

tudnak megfelelni, semmi nem jó, amit tesznek. Az iskolában, vagy máshol pedig az az érzés töltheti el őket, hogy nem tartoznak oda, mivel ők különbek, mint mások. Ők később maximalistává válnak a megfelelni akarás miatt, vagy beletörődnek abba, hogy sose fogják megérteni őket és különcök maradnak. Későbbiekben ők lehet, hogy elkezdik a saját útjukat járni és megvalósítani önmagukat.

Ez a történet Lilourol fog szólni, aki Moszkvától nem messze él szüleivel és három testvérével. Lilou nagyon szeret rajzolni, érdeklik a művészetek. De szülei ezt nem nézik jó szemmel. Anyja ügyvéd, apja pedig közigazgász. Így természetesen hasonló jövőt képzeltek el a gyermekeiknek. Épp ezért nehezen viselik középső lányuk álmodozását és

művészkedését. Lilou 18 éves, nemrég végzett a középiskolával. Testvérei mind jó tanulók, illetve az idősebbek is nagyon büszkévé tették szüleiket a pályaválasztásukkal. Csak ő tűnik ki közülük. Az iskolát elhanyagolta, ezért meglehetősen rosszul végzett, helyette inkább dolgozott és rajzolt. Tehetségesnek is bizonyult benne, ugyanis az egyik galéria felfedezte magának és sorra jöttek a különböző megrendelések és az újabb vásárlók. Egy napon a galériában mondták neki, hogy egy külföldi vásárló szeretné, ha nála dolgozna Hollandiában. Lilou nagyon örült, ám gyorsan eszébe jutott, hogy ezt a kérést szülei miatt vissza kell utasítania. De azért hazafelé azt fontolgatta, hogy mégis csak megkérdezi. Ám a ház előtt az fogadta, hogy a kuka mellé egy dobozba ki voltak rakva a rajzeszközei. Lilou sírva vitte vissza a dobozt a házba. Szülei épp nem voltak otthon. Ennek hatására felhívta a galériát, és elfogadta a munkát. Ezután rögtön megvette a repülőjegyet, amely még aznapra szól és elkezdett pakolni. Még jóval a szülei hazaérkezése előtt elkészült, így nyugodtan el tudott menni otthonról. Mikor már valamennyire lenyugodott, írt egy levelet a szüleinek, melyet a konyhaasztalon hagyott. Ez állt benne: „Tudom, hogy azt szeretnétek, hogy olyan legyek, mint ti, de én sose leszek. A saját életemet én szeretném alakítani, és azt csinálni, amit szeretek. Épp ezért ne keressetek, nem jövök haza többet. „ Lilou lerakta a telefonját és elindult. Pár óra elteltével már a repülőn volt. Még nem nyugodott meg teljesen, de kezdte úgy érezni, hogy lassan végre teljesen szabad lesz, és azt csinálhatja, ami boldoggá teszi. De azért egy kis félelem is volt benne. Egy új ország, új emberekkel, teljesen más

életstílussal. Izgatott is volt nagyon, azonban volt benne egy kis 'mi lesz ha...' érzés is. Mi lesz, ha bármi történik velem, vagy ha nem sikerül a munka, vagy ha ez csak egy átverés? Tudta, hogy kint senkire nem fog tudni számítani.

Mikor leszállt a gép, és kilépett a repülőtér területéről, azt vette észre, hogy ott még a levegő is más. A félelmei ekkor egy időre teljesen el is tűntek. Jó érzés töltötte el. Megérezte az oly régóta vágyott szabadságot és tudta, hogy innentől már csak rajta múlik minden. Beült egy taxiba, majd elvitette magát a hotelhoz, melyben már lefoglalt előre magának egy szobát. Nagyon kimerítette az utazás és az előtte történtek, viszont nem tudott aludni, mert végig a munka járt a fejében. Este lett, végre elérkezett a pillanat, mikor kiderül minden. Elkezdett készülődni a találkozóra. A megrendelőről semmit nem tudott mindössze annyit, hogy egy magas 30-as éveinek elején járó férfiról van szó. A találkozó egy kávézóban volt megbeszélve. Mikor odaért egy magas jóképű férfi állt az ajtóban. Mikor Lilou közeledni kezdett, a férfi megszólította. Ő volt a megrendelő. Lilout azonnal elbűvölte Aaron kisugárzása. A kezdeti ismerkedés után tovább folytatták a beszélgetést, és már nem csak a munkáról volt szó. *(folytatás a következő számban)*

Meláth Brigitta

Iskolai élet mindenütt

Az elmúlt hónapokban sokat beszélgettem az itt lakó diákokkal és ezáltal remek betekintést nyerhettem néhány iskola életéről és annak működéséről.

Janus Gimnázium

„Bár a régies környezet nem a legideálisabb, ennek ellenére én nagyon megszerettem ezt az iskolát. Sokat kell tanulni ugyan, az elején nehéz is, de az iskola ritmusa egy bizonyos idő után könnyen felvehető. A tanárok közvetlenek és abszolút diákcentrikusak, bárhol elakadok, tudom, hogy bátran fordulhatok hozzájuk. A felsőbb évesek is nagyon kedvesek, már sokszor megmutatták segítőkészségüket. A diákközösség összefogása a közös programokon mutatkozik meg igazán, nagyon is eredményesen. Mivel sok az iskolai szervezésű program, például sítábor; erdélyi és franciaországi kirándulások, így ez a kötetlek egyre erősebb lesz.” *Rudolf Adél, Janus Pannonius Gimnázium (9. osztály)*

Széchenyi Gimnázium

„Az iskola elhelyezkedésének én nagyon örülök, a kollégiumtól számítva csak pár megálló. Sokféle tagozat van, de talán a legismertebb a sporttagozatunk. A tanárok összességében engedékenyek, persze attól függ, hogy miről van szó, de nagyjából bármit megbeszélhetünk velük. Emlékszem, hogy kilencedikben egyáltalán nem volt nehéz beilleszkedni, rengeteg segítség érkezett mindenhonnan, mert az osztályok nem csak egymás között összetartóak, hanem az egész diákközösséget mintha egyfajta kapocs tartaná össze.” *Finta Bianka, Széchenyi István Gimnázium (10. osztály)*

Kodály Gimnázium

„Maga az iskola légköre nagyon családias, szinte mindig jó a hangulat, ezért a segítőkészséget sokszor tapasztalom a felsőbb évesektől, tanároktól egyaránt. Nem ez a legerősebb iskola Pécsen, de úgy gondolom, hogy jó a szinten tartás, így sok lehetőségem van az orientációra is. Ha a diákközösség egy célra törekszik, akkor még inkább kibontakozik az összetartás. Sok lehetőség van sportolni, (kézilabda, futball, röplabda) valamint nyelvi tagozatokból is választható olasz és spanyol tagozat. Itt a 0. év végén a tanult nyelv országába utaznak nyelvgyakorlás szempontjából. A tanárok lazák, de megtartják a kellő szigorot.” *Bene Dóra; Szilágyi Réka, Kodály Zoltán Gimnázium (9. osztály)*

Babits Gimnázium

„Szeretek ebbe az iskolába járni, mert úgy érzem, itt megtaláltam a helyem. Rengeteg új embert ismertem meg, mert maga a közösség nagyon jól kijön egymással. Az idősebbek mindig segítenek, ahogy a tanárok is, akik függetlenül attól, hogy hányszor rontottál el egy dolgozatot, számtalanszor adnak javítási lehetőséget. Viszonylag sokat kell tanulni, de maximálisan tűrhető a tananyag mennyisége. Néha egyetemi hallgatók érkeznek és tartanak órát. Iskolán kívüli programokból is bővelkedik, például ingyen mozi. Láthatóan jelen van az összetartás, mind az osztályok között, mind diákközösségként.” *Pazaurek Panni, PTE (Babits Mihály) Gyakorló Gimnázium és Szakközépiskola (9. osztály)*

Készítette: Jáni Csenge

Korlátok közt, vagy mégsem?

A sport minden ember életében jelen van valamilyen szinten. Ne gondoljatok nagy dolgokra! A sport egyenlő a mozgással, ha az öcséddel focizol az udvarban, ha a barátoddal tollasozol, máris többet mozogtál, mintha csak otthon ültél volna a számítógép előtt. Kikapcsolódást nyújt az emberek számára. Valaki komolyabban, valaki hobbi szinten tevékenykedik. Azonban amellet, hogy fontos szerepet tölt be életünkben, a sport korlátozhat is minket.

Ha komoly szándékaink, terveink vannak imádott mozgásformánkkal, a hozzátartozó hátrányokkal is szembe kell néznünk. Mire is gondolok? Nekem a táncedzésem heti kétszer két és fél órát vesz el. Imádom, viszont így kevesebbet tudok a barátaimmal lenni, illetve sokszor hajnalig tanulok másnapra, mert napközben már nem jut rá időm. De ez ezzel jár. Valamit valamiért. Az edzések alatt sok embert megismerek, barátságok alakulnak ki köztünk. Kikapcsolódást nyújt, és sokkal energikusabban érzem magam a mindennapjaimban.

Rengeteg ember bármit megadna, hogy sportolhasson, azonban vagy képtelen rá, vagy nincs lehetősége.

Mit is sportoljunk? Ha feltesszük ezt a kérdést, nagyon sok szempontot kell figyelembe vennünk. Először is:

- milyen idősök vagyunk?
- mit bír el az egészségünk?
- mire van lehetőségünk?
- mit szeretnénk sportolni?

Csak hogy értsétek mire is gondolok:

Egy kis faluban a 80 éves Józsi bácsi nem járhat el úszni uszoda hiányában.

Az 5 éves Katika nem járhat el aerobikra, mert szívbetegséggel küzd.

Sára semmilyen sportot nem űzhet, mert a térdében ciszta van.

Gergő hiába szeretne karate edzésre járni, ha a tanfolyam lakóhelyétől 75 km-re van.

Azonban, ha valaki sportolni akar, biztos megtalálja azt a sportot, ami neki való, amiben kiteljesedhet.

Külön említést érdemelnek azon embertársaink, akik valamilyen fogyatékkal élnek, mégis módot találtak rá, hogy sportot űzzenek. A paralimpia testi fogyatékkal élők számára rendezett nemzetközi sportverseny. Megmutathatják, mit tudnak, és hogy őket nem korlátozhatja semmi. Rengeteg erőfeszítésükbe kerül, de a mozgás öröme kárpótolja őket. Persze nem mindenki lesz versenysportoló. A saját örömeinkre űzött sport felszabadít minket a mindennapi terheink alól. Nem az a fontos, hogy mindenki élsportoló legyen, hanem hogy örömet lelje abban, amit csinál. Emellett a sportnak rengeteg jótékony hatása van.

Nem feltétlenül mi választjuk a sportot, ő is kiválaszt minket. Hiába szeretne Fanni díjbirkózó lenni, amikor csak 30 kiló és simán feldöntik.

Ezzel a pár sorommal arra akarlak titeket buzdítani, hogy ne féljetelek elkezdni valamilyen sportot, bár valószínű, hogy pár dologban korlátozni fog benneteket. De nincs felemelőbb érzés, ha azt csinálod, amit szeretsz és tartozol valahova. Döntsetek le a korlátaikatokat, legyenek azok fizikai vagy szellemi korlátok. „Ha meg tudtad álmodni, meg is tudod tenni.”

Kásádi Krisztina

Egy volt kollégista szemével az egyetem

Vannak, akik itt a kollégiumban még messze vannak a továbbtanulástól, és olyanok is, akiknek már hamarosan választani kell, merre mennek tovább. Én abban a „szerencés” helyzetben vagyok, hogy már a felsőoktatásban tanulok, a PTE-BTK szociálismunkás szakán.

Pár dolgot szeretnék veletek megosztani az egyetemmel kapcsolatban, nem kell semmi eltántorítóra gondolni, mert nincs is, vagy talán egy valami, de arra majd később kitérek. ;)

Én személy szerint olyan előnyös helyzetben vagyok, hogy kemény kettő napot kell járnom iskolába, hétfőn és kedden, a többi napokon tanulok, vagy éppen dolgozom. Összesen van hét darab óram, és kedden vagyok a legtovább, este fél hatig, de az sem megerőltető. Ezért - illetve azért, mert albérletbe költöztünk egy, a koliban is szobatársam címében tisztelgő személlyel - hasznosnak találtam dolgozni, hogy valamennyivel segítsen kifizetni az albérletet, és hogy kicsit több pénz maradjon nekem. ☺

Nagy része az órának (BTK nevében tudok csak beszélni) másfél órás, ami azért megerőltető volt az elején, hiszen 12 évig a 45 perces órákhoz szokott hozzá az ember. Miután azonban rájött, hogy hasznosabb, ha figyelsz (mivel akkor kevesebbet kell tanulni a zh-kra), utána már csak az a cél lebeg az emberek előtt (előttem biztos), hogy így sokkal több szabadidőd van, amit nem kell folyamatos tanulással, magolással töltened.

A zárthelyiről - mivel csak kettőt írtam eddig, ráadásul ugyanabból a tantárgyból - nincs nagyon véleményem, de egyelőre nem különbözött egy röpdolgozattól a gimiben. Találkoztunk és beszélgettünk felsőbb éves hallgatókkal, akik

szintén szociális munkás képzésen vesznek részt. A tapasztalataik alapján viszont tényleg azt tudom leszűrni, hogy ezek a zh-k nem lesznek nagy falatok a későbbiekben sem. Az anyagmennyiség természetesen nagyobb, mint régen egy-egy dolgozatnál, beszélék itt 50-70 diás készülésről, és nagyon apró dolgokba is szeretnek belekérdezni, de erre tényleg csak azt tudom mondani, hogy aki figyel órán, annak kevesebbet kell tanulni, és lazán meg lesz neki a zh.

Az egyetlen egy dolog, amit én nagyon nem szeretek az egyetemen, az a híres-neves Neptun Tanulmányi Rendszer. Biztos vagyok benne, hogy azok is tudják, miről beszélék, akik nem tanulnak még felsőoktatásban. Eleinte nagyon kaotikus, és ne aggódjatok, olyan is marad. Átláthatatlan számomra még mindig egy-két dolog, holott két hónapja aktívan használom. Sokszor nem kapjuk meg az anyagot, amit tanárok márpedig elküldtek, az üzenetek is szeretnek eltűnni. Persze ezen lehetne javítani, de annyira nem tartják fontosnak. A nagyjának működik az országban, és ugye, mint mindenhol, a többség számít.

Szóval, ha a nagy kerek egészet nézzük, én nagyon szeretem az egész egyetemet magát, mert persze, tele van programokkal, bulikkal (elmaradhatatlanok), és rengeteg új, különböző emberrel lehet megismerkedni. Rengeteg kapcsolat alakul ki olyanokkal, akikre nem számít az ember. Mindenhol van valami rossz, ahogy itt is (vizsgaidőszak, szorgalmi időszak, Neptun). Azonban nem ezeken van a fókusz, hanem azon, hogy ez az egész egy nagy buli, mindegy ki, hova megy tovább. Élvezni kell, minden hátulütővel együtt, mert megéri.

Kopecskó Jáde (volt kollégista)

